

AIZBILDINĀJUMI NEIET MISIJĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jonas 1. – 4. nod., Nah. 1:1; 2. Kĕn. 17:5, 6; Ps. 24:1; Jĕk. 1:27; Jes. 6:1–8.

ATMIŅAS PANTS:

“Un es dzirdĕju Tā Kunga balsi sakām: ‘Ko lai Es sĕtu? Kas bĕs mĕsu vēstnesis?’ Tad es atbildĕju: ‘Redzi, es esmu ņe, sĕti mani!’” (Jes. 6:8)

Ne visi, kas ir aicināti doties misijā, ir bijuši tik labprātīgi kā Ābrahāms. Jona ir paraugs (izlasi Jon. 1. – 4. nod.). Dievs aicina Jonu nest vēsti Ninivei, Asīrijas galvaspilsĕtai. Šī pilsĕta, kas atrodas mĕsdienu Irākas teritorijā, bija 560 jūdzes no Jeruzalemes jeb mĕnesi gara ceļojuma attālumā. Jona ne tikai atteicās iet – viņš bĕga pretĕjā virzienā. Ieradies Jafā, viņš nopirka ceļojumu uz Taršišu, kas ir mĕsdienu Spānijas dienvidos. 2000 jūdžu garais ceļojums pa jĕru būtu varĕjis ilgt vismaz mĕnesi, atkarībā no laikapstākļiem. Negribĕdams stāties pretī Asīrijas ķĕniņam, Jona izmanto mĕnesi, kas būtu bijis vajadzīgs nonākšanai Ninivĕ, lai tiktu tālāk prom no tās. Kāpĕc viņš, Dieva vīrs, tā rikojās?

Ninivieši bija bĕdīgi slaveni ar savu ļaunumu, ar savu nežĕlību un ar to, ka bija uzbrukuši Israēlam un Jĕdejai. Tomĕr Dievs aicināja Jonu iet uz Ninivi un izteikt nosodījumu tās lielajam ļaunumam (Jonas 1:2). Izteikuma forma ņeit ir ļoti lĕdzīga tam, kā Dievs sarunājās ar Ābrahāmu 1. Moz. 18:20, 21 par Sodomu un Gomoru. Tomĕr, kā mĕs redzĕsim, Jona nebija Ābrahāms.

Ko mĕs no Jonas attieksmes varam mācĕties par aizbildenājumiem, ko mĕs varam radīt, lai nedotos misijā?

Iepazīsties ar ņis nedĕļas tĕmu, lai sagatavotos Bĕbeles izpĕtei 4. novembrī.

Mūsu aizbildinājumi – bailes

Izlasi Nah. 1:1, Nah. 3:1–4 un 2. Kĕn. 17:5, 6; 2. Kĕn. 19:32–37. Ko šie panti atklāj par Ninivi un attiecībām starp Asīriju un Israēlu? Kā šīs attiecības varēja ietekmēt Jonas lēmumu doties uz Taršišu, nevis uz Ninivi? _____

Viens no iemesliem, kāpēc Jona nebija labprātīgs iet uz Ninivi, bija bailes. Asīrieši bija grūti uzveicams ienaidnieks, un Ninive kalpoja kā valsts galvaspilsēta.

“Laikā, kad sadalījās Israēla valsts, starp senās pasaules pilsētām viena no lielākajām bija Asīrijas galvaspilsēta Ninive. [...] Neskatoties uz laicīgo labklājību, Ninive bija noziegumu un ļaunuma centrs. Inspirācija to nosauc par asinskāru pilsētu, ‘kas ir pārpildīta ar meliem un varas darbiem’ (Nah. 3:1). Tēlainā valodā pravietis Nahums to salīdzina ar nežēlīgu un rijīgu lauvu, sakot: ‘(..) kuru gan nav vajājusi bez mitēšanās tava ļaunprātība!’ (Nah. 3:19).” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” 265. lpp.)

Ninive bija krāšņa pilsēta. Vēsturnieki stāsta, ka Sanheribs lielā mērā pilsētu paplašināja, ieskaitot milzīgas pils būvniecību dienvidrietumos, kas vien bija 503x242 metrus liela un ar vismaz 80 telpām. Viņš arī izbūvēja 18 kanālus, lai pievadītu pilsētai ūdeni no 65 km attāluma. Pils apmēri vien jau bija iespaidīgi.

Asīrieši bija arī cietsirdīgi. Savā paziņojumā par Bābeles iekarošanu Sanheribs lielījās, ka viņš ir piepildījis ielas ar tās iedzīvotāju – gan jaunu, gan vecu – liķiem, un arheologu izrakumos atklātie aplenkuma grebumi attēlo ainas, kurās kareivji caurdur upurus. Tie nebija cilvēki, ar kuriem mēs gribētu satikties. Viņi piekopa vardarbību un bija nepelnīti cietsirdīgi pret tiem, kas viņiem nepatika. Patiešām, iedomājoties par pastaigu starp Ninives ļaužu masām, Jona varēja nodrebēt bailēs.

Neskatoties uz visu to, mēs Jonas stāstu parasti lasām ar nosodījumu, ka viņš tomēr ļāva bailēm stāties ceļā Dieva norādījumam izpildīšanai. Mēs nepadomājam, ka ar mums var notikt tāpat, tas ir, varam padoties bailēm, nevis Dievam.

Atceries laiku, kad tu juti, ka Dievs spēcīgi virza tevi darīt ko tādu, ko tu baiļu dēļ negribēji darīt. Kādas mācības tu esi apguvis no šīs pieredzes? _____

Mūsu aizbildinājumi – nepareizi uzskati

Kad uznāca vētra, Jona vainoja sevi (Jona 1:1–12). Viņa attieksme atklāj kaut ko par pasaules redzējumu un izpratni par Dievu jeb “dieviem”, kāda tajos laikos bija daudziem. Lai gan dažādie dievi, kā viņi uzskatīja, valdīja dažādās zemēs, jūra bija nolemta haotiskajai dēmonu valstībai. Saskaņā ar jūrasbraucēju uzskatiem, lai mierinātu viņu dusmas, bija vajadzīgs upuris. Lai gan Jona bija ebrejs, viņa pasaules uzskatu visdrīzāk ietekmēja tā laika tradicionālie uzskati.

Izlasi Jonas 2:1–3, 7–10. Ko šie panti atklāj par to, kā Jona sāka izprast Dieva aizgādību? _____

Lai gan Jona bēga no teritorijas, kur cilvēki par savu Dievu sauca Jehovu, viņš iemācījās (grūtā ceļā), ka pat tad, kad viņš ceļoja uz svešām zemēm un kultūrām, Jehova bija turpat blakus. Viļņi un vējš piederēja Dievam. Arī zivis. “Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda.” (Ps. 24:1) Jonas sirds pievērsās zemes un jūras Valdniekam, un viņš atzina savu vainu un tika glābts.

Arī mums var būt nepareiza izpratne par Dievu un to, ko Viņš no mums sagaida. Viena no nepareizajām izpratnēm ir tā, ka Dievs ilgojas, lai mēs pievērsāmie paši savai glābšanai un norobežojamies no pasaules ļaunuma, kas ir ap mums. Lai gan mēs esam pamācīti turēt sevi “no pasaules neapgānītus” (Jēk. 1:27), mūsu uzmanībai vajadzētu būt pievērstai tam, kā mēs varam nest Dieva svētības un cerību grūtībās nonākušajiem.

Vēl viena nepareiza izpratne, kas traucē mums pieņemt Dieva aicinājumu doties misijā, ir uzskats, ka veiksmē ir atkarīga no mums pašiem. Mēs nevaram izglābt pasauli vairāk par to, kā Jona varēja glābt Ninivi. Mums var būt “glābēju” mentalitāte attiecībā uz misiju, taču mūsu aicinājums ir nevis glābt, bet sadarboties ar Dievu Viņa glābšanas darbā. Mēs nesam liecību, slavējot Dievu par īpašajiem veidiem, kā Viņš mūs maina, bet tikai Dievs var vilkt cilvēkus pie Sevis. Mēs varam sēt patiesības sēklas, bet tikai Dievs var atgriezt sirdis. Mēs bieži sajaucam savu lomu ar Dieva lomu, ar ko pietiek, lai katrs atrastu aizbildinājumu neliecināt. Jā, Dievs izmantoja Jonu, bet tikai Dievs, nevis Jona, mainīja Ninivi.

Dvēseļu mantošana ir grūta, pārāk grūta, lai cilvēki to varētu darīt paši. Kā mēs varam mācīties tā vietā ļaut Dievam mantot dvēseles ar mūsu dzīves un liecības palīdzību? _____

Mūsu aizbildinājumi – neērtības

Jonas pieredze zivs vēderā (sk. Jonas 2. nod.) bija dramatiska Dieva mīlestības un žēlastības parāde, un Jonas lūgšana atklāj, ka viņš nepalaida garām Dieva mīlestības vēsti. Bet tikai tāpēc, ka viņam bija neticama sastapšanās ar Dievu, nenozīmē, ka viņa vecie domāšanas ieradumi vai attieksme varētu viegli mainīties – pat tad, kad viņš tomēr aizgāja uz Ninīvi.

Izlasi Jonas 3. nodaļu. Kā cilvēki atbildēja uz to, ko Jona sludināja? Kādas mācības par liecināšanu šeit ietvertas mums? _____

Lai arī kādas būtu Jonas personīgās jūtas pret ninīviešiem, viņš sludināja to, ko Dievs viņam bija licis, un rezultāts bija pārsteidzošs. Ninīvieši tika pamudināti nožēlot! Jā, Jonam bija jātiek galā ar daudz ko, jādara tas, ko viņš negribēja darīt, bet, kad viņš to darīja, Dievs tika pagodināts.

Tādējādi Dieva misija tiek īstenota ar to pūlēm, kas ir labprātīgi upurēt, kaut arī negribīgi. Mūsu vērtībām ir jādod ceļš Dieva prioritātei bojā ejošo labā. Līdzīgi Jonam mēs reizēm lolojam aizspriedumus, kas neļauj mums aizsniegt kādu cilvēku vai ļaužu grupu.

Sastapšanās ar mūsu aizspriedumiem prasa pazemību. Misija arī prasa laiku un emocionālu enerģiju. Ieguldīšana citu dzīvē un patiesas rūpes par viņiem var būt nogurdinošas. Laikmetā, kad valda spriedze, lai noturētu līdzsvaru un atrisinātu daudzās problēmas, emocionālā atbalsta sniegšana var likties pārāk izsmeļoša.

Un, visbeidzot, iesaistīšanās misijā prasa mainīt mūsu attieksmi pret naudu un kā to izmantojam. Vai tas būtu saistīts ar aprūpes nodrošināšanu cilvēkiem, literatūras un misijas materiālu pirkšanu vai maksāšanu par pakalpojumiem vai laika izbrīvēšanu misijas darbam, misijas darbs ir saistīts ar izmaksām. Lai arī kādu formu tas ieņemtu, misijas darbs prasa upurus.

Labā vēsts ir tā, ka, neskatoties uz Jonas nepiemērotību, Dievs spēcīgi strādāja, lai vestu ninīviešus pie nožēlas. Diemžēl Jona nepiedalījās Debesu prieka svētībās.

Kādu upuri Dievs prasa no tevis, lai līdzdalītu Viņa mīlestību vēl kādam? Cik pilnīgi tu uzticies, ka Viņš piepildīs Savu apsoliĵumu un bagātinās tavu dzīvi ar upuru palīdzību?

Mūsu aizbildinājumi – neērtas sadursmes

“Ak, Kungs, vai tas nav tieši tas, ko es teicu, kad es biju vēl savā zemē? Tādēļ es priekšlaikus steidzos aizbēgt uz Taršišu, jo es zināju, ka Tu esi žēlīgs un mīlestības pilns Dievs, lēnprātīgs un bagāts žēlastībā, kam paredzamā ļaunuma pašam žēl.” (Jonas 4:2) Cik skaista lūgšana no Jonas puses, vai ne?

Izlasi Jonas 4. nodaļu. Kas noticis ar šo vīru? _____

_____

Jonam bija tik dziļš naidis pret cilvēkiem, pie kā Dievs viņu sūtīja, ka viņš bija gatavs drīzāk mirt, nekā apkaunot sevi ar to, ka viņa nolemtības diena pret Ninivi nepiepildās. Jona gribēja, lai Ninive ir nākamās Sodoma un Gomora. Viņš cerēja, ka Dievs sodīs šos cilvēkus, ko viņš ienīda. Kad tas nenotika, viņa pasaules uzskats tika satricināts līdz pašai saknei, un Jona drīzāk bija gatavs mirt, nekā ļaut pasaulei apgriezties otrādi.

Otro reizi Jonas stāstā Dievs viņu uzrunāja nevis ar svētrunu vai citiem vārdiem, bet ar pieredzi. Pasaules uzskati netiek veidoti pēc pieprasījuma. Ne arī tie mainās tāpēc, ka mēs izdzirdam kaut ko jaunu vai citādu. Uzskati bieži veidojas un mainās, balstoties uz dzīves pieredzi un to, kā tās tiek interpretētas jeb skaidrotas.

Jaunā pieredze, ko Dievs deva, bija domāta, lai palīdzētu Jonam ieraudzīt savu izkropļoto pasaules uzskatu. Dievs radīja augu, kas brīnumainā veidā vienā dienā izauga pietiekami liels, lai sniegtu pietiekami lielu ēnu, pasargājot Jonu no spožās saules. Jona jutās pateicīgs nevis Dievam, kas bija paveicis šo brīnumu, bet augam. Tā vietā, lai redzētu to kā nepelnītu brīnumu, viņš to uzskatīja par atbilstošu un pelnītu svētību, kas sekoja viņa labajiem darbiem. Kad augs gāja bojā, šī neveiksme radīja Jonā dusmas un nedrošību par savu vērtību, un viņš sāka domāt par pašnāvību.

Šai pieredzei sekoja Dieva maigā, koriģējošā balss, palīdzot Jonam ieraudzīt, cik muļķīgi bija tas, ka viņš augu vērtēja vairāk nekā daudzos tūkstošus Ninives vīriešu, sieviešu un bērnu, kā arī viņu dzīvniekus.

Stāsts nebeidzas ar Jonas nožēlu. Nepabeigtais stāsts drīzāk pagriežas mūsu virzienā.

Ko mēs darīsim ar Dieva bažām par ļauniem cilvēkiem, par terorizētājiem, par neaizsniegtajiem visā plašajā pasaulē? _____

_____

Šeit es esmu, sūti mani

Jonas stāsts ir vairāk nekā pārsteidzošs. Fakts, ka Dievs varēja izglābt niniviešus, neskatoties uz Jonas vājo liecību, ir spēcīgs atgādinājums, ka mūsu loma ir tikai būt kanāliem Dievam, kas vienīgais var pārlicināt un atgriezt sirdis. Tas ir atgādinājums, ka Dievs meklē tikai labprātīgus un pazemīgus vēstnešus, kas sekos Viņa vadībai.

Izlasi Jes. 6:1–8. Kāda ir šajos pantos izteiktā centrālā doma? _____

Ir izteikts aicinājums. Dievs meklē labprātīgus brīvprātīgos. Mums ir jāatsaucas šim aicinājumam, padodoties Viņa vadībai, ieklausoties, lai sadzirdētu Viņa balsi, un tad izvēloties paklausīt, lai arī ko Viņš mums liktu darīt.

Jonas stāsts atklāj arī Dieva mīlestību uz cilvēkiem, kas dzīvo tur, kur Viņa mīlestību nevar sajust un Viņa balsi nevar dzirdēt. Tieši tāpat kā Dievam bija žēl Ninives, Viņam ir žēl miljoniem mūsdienu iedzīvotāju pilsētās, kur ēkas ir aizstājušas kokus un puķes un kur nemitīgais troksnis apgrūtina mieru un klausīšanos. Par Ninivi Dievs teica, ka tās iedzīvotāji “nezina atšķirt savu labo roku no savas kreisās” (Jonas 4:11). Dievam ir vajadzīgi vēstneši, kas ir labprātīgi nest Viņa cerības vēsti tiem, kas ir pārņēmti ar dzīves aizņemtību un neapmierinātību.

Jesaja dzirdēja balsi sakām: “Kurš ies?” Kāda būs tava atbilde?

IZAICINĀJUMS: Paņem baltu papīra lapu vai savu lūgšanu burtnīcu un izveido sarakstu ar 10 cilvēkiem, par kuriem tu zini, ka tie ir neticīgi. Sauksim viņus par taviem “mācekļiem”. Uzraksti viņu vārdus. Turi šo sarakstu pie sevis un atlikušajā ceturksnī katru dienu lūdz par katru no šiem 10 mācekļiem. Lūdz, lai Dievs palīdz tev sadraudzēties ar taviem paziņām. Lūdz, lai tu attīstītu dziļāku, ciešāku, uzticības pilnāku draudzību ar saviem jaunajiem draugiem. Arvien padziļinot attiecības, uzmanīgi vēro un klausies, lai tu izprastu viņu īpašās vajadzības, ievainojumus un sāpes. Tad lūdz, lai Dievs piepilda viņu vajadzības.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Izvēlies pilsētu netālu no savas dzīvesvietas, kā arī pilsētu citā pasaules daļā. Sāc lūgt par cilvēkiem, kas tajā dzīvo un strādā. Lūdz, lai Dievs tur pamodina spēcīgus adventistus, kas līdzdalītu patiesību, kādu mēs to zinām, – patiesību par Jēzus drīzo nākšanu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenai Vaitai bija spēcīgs brīdinājums tiem, kas cīnās, – sekot Jēzus aicinājumam liecināt tiem, kas ir ap viņiem.

“To cilvēku aizbildinājumi, kuri nedara šo darbu, neatbrīvo viņus no atbildības, un, ja viņi izvēlas nedarīt šo darbu, viņi atstāj novārtā dvēseles, par kurām Kristus gāja bojā, viņi atstāj novārtā Dieva uzticēto atbildību un ir ierakstīti Debesu grāmatās kā neuzticīgi kalpi. Vai kalpotājs strādā tā, kā to darīja Kungs, lai būtu par spēku un svētību citiem, kad viņš novēršas no tiem, kam vajadzīga viņa palīdzība? Tie, kas atstāj novārtā personīgu mijiedarbību ar cilvēkiem, kļūst vērsti uz sevi un viņiem ir vajadzīga šī pieredze, lai nonāktu komunikācijā ar saviem brāļiem, lai viņi varētu saprast viņu garīgo stāvokli un zinātu, kā pabarot Dieva ganāmpulku, dodot katram savu gaļas tiesu istajā laikā. Tie, kas atstāj novārtā šo darbu, parāda, ka viņiem ir nepieciešama morāla atjaunošanās, un tad viņi ieraudzis, ka nav nesuši darba nastu.” (Elena Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald”, 1892. gada 30. aug.)

Kaut arī šie ir ļoti spēcīgi vārdi, kas izgaismo to, cik lielu nozīmi Dievs piešķir misijai, mēs neesam atstāti bez cerības. “Līdz ar uzdevumu Jonam tika uzticēta smaga atbildība, tomēr Tas, kurš pavēlēja iet, bija spējīgs savu kalpu atbalstīt un piešķirt sekmes. Ja pravietis būtu paklausījis nejautājot, viņš būtu pasargāts no daudziem rūgtiem pārdzīvojumiem un būtu pārpārēm svētīts. Taču arī bezcerības un izmisuma stundās Kungs Jonu neatstāja. Grūtie pārbaudījumi un brīnišķīgā aizgādība atjaunoja pravieša paļaušanos uz Dievu un Viņa bezgalīgo spēku.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” 266. lpp.)

Mēs tieši tāpat kā Jona varam viegli atrast aizbildinājumus, lai nepiedalītos misijā. Mūsu motivācija izvēlēties šos aizbildinājumus var būt viena no daudzām. Tomēr mūsu aicinājums uz misiju nav nekonkrētāks par Jonas aicinājumu. Jautājums ir – kā tu izvēlēties atbildēt?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus aizbildinājumus tu esi bijis kārdināts izmantot, lai neiesaistītos misijā? Kas ir tava Ninive?

2. Padomā par to, cik dārga ir patiesība, kas mums kā septītās dienas adventistiem ir. Padomā par to, cik svētīti esam, ka mums ir šīs patiesības. Kas neļauj tev līdzdalīt citiem to, ko mēs tik ļoti mīlam?

3. Kā tu Dieva žēlastībā vari mācīties tikt pāri jebkurām bailēm, kādas tev var uznākt attiecībā uz liecināšanu un misiju?